

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 września 2014 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. S. na swoją rzecz kwoty 2.139,44 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od 1 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania (pozew k. 1-4, 11-12v.).

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 23 grudnia 2009 r. przyznał pozwanemu pożyczkę w ramach prowadzonego rachunku bankowego ustalając jej limit na kwotę 1.300 zł, a w zamian za to pozwany zobowiązał się do comiesięcznego dokonywania na swoje konto wpłat w wysokości 2.000 zł. W dalszej części powód podniósł, że pozwany nie wywiązał się z powyższego obowiązku oraz nie spłacił kwoty zaciągniętej pożyczki w związku z powyższym całość roszczenia stała się wymagalna z dniem 22 grudnia 2012 r. Na dochodzone pozwem roszczenie złożyła się: należność główna w kwocie 2.139,44 zł oraz dalsze odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczane za okres od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty wyliczone od kwoty 2.139,44 zł.

Postanowieniem z dnia 9 października 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (postanowienie z dnia 9 października 2014 k. 6).

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 r. pozwany wskazał, że nie kwestionuje swojego zadłużenia i wniósł o rozłożenie wskazanej należności na raty. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł on, że oprócz dochodzonej należności posiada on również inne zobowiązania, których łączna wysokość wynosi ok. 10-12 tys. Wskazał on, że jego miesięczny dochód stanowi wynagrodzenie w kwocie 3.800 zł netto. Jednak obecnie połowa wynagrodzenia jest zajmowana przez komornika sądowego. Powód prowadzi wspólne gospodarstwo domowe ze swoją konkubiną, której miesięczne wynagrodzenie wynosi 3.000 zł i ma na utrzymaniu córkę (protokół z rozprawy z dnia 25 czerwca 2015 r. k. 38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2009 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (obecnie (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) jako Bankiem, a pozwanym P. S. zwanym dalej pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki w rachunku nr (...). Na podstawie umowy Bank udzielił pozwanemu na okres do dnia 22 grudnia 2010 r. pożyczki w opcji P. w rachunku prowadzonym w ramach konta nr (...) ustalając jej limit w wysokości 1.300 zł. W umowie wskazano, że w dniu postania pożyczki z rachunku pobierana będzie prowizja w wysokości 60 zł. W ramach umowy, pozwany zobowiązał się do comiesięcznego zasilania rachunku kwotą nie mniejszą niż 2.000 zł. Oprocentowanie pożyczki w dniu zwarcia umowy wynosiło 14,8 % i było zmienne w stosunku rocznym, jednak nie wyższe niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W umowie wskazano również, że oprocentowanie pożyczki, w tym oprocentowanie karne oraz związane z nią opłaty i prowizje określone są w „Tabeli oprocentowania konta dla osób fizycznych” oraz „Tabeli opłat i prowizji dla konta prowadzonych dla osób fizycznych” dostępnych w placówkach Banku. Zgodnie z umową, po upływie wskazanego w umowie okresu jej obowiązywania podlega ona automatycznie przedłużeniu na kolejny okres dwunastomiesięczny zachowując aktualną wysokość przyznanego limitu pożyczki. Każdorazowe przedłużenie umowy nie wymaga podpisania aneksu do umowy.

Zarówno z tabeli oprocentowania konta dla osób fizycznych obowiązującej od dnia 15 grudnia 2009 r. jak i z tabeli oprocentowania konta dla osób fizycznych z dnia 5 października 2014 r. wynikało, że przy pożyczkach w rachunku udzielonych w opcji P. odsetki karne przy przekroczeniu salda dostępnego na rachunku odpowiadają 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP (okoliczność niesporna, umowa pożyczki w rachunku nr (...)) k. 22-23, tabela oprocentowania konta dla osób fizycznych obowiązującej od dnia 15 grudnia 2009 r. k. 25-25v., tabela oprocentowania konta dla osób fizycznych z dnia 5 października 2014 r. k.26-26v.).

Pismem doręczonym pozwanemu w dniu 6 maja 2014 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wezwał go do uregulowania w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszego pisma nieregulowanej należności, która na dzień 18 kwietnia 2014 r. wynosiła 2.042,91 zł (wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 28).

W dniu 30 września 2014 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg baku wskazując, że na dzień jego wystawienia zadłużenie pozwanego wynosiło 2.139,44 zł. W wyciągu bankowym wskazano, że od dnia następnego po dniu jego wystawienia do dnia zapłaty pozwanego obciążają odsetki obliczone od kwoty 2.139,44 zł według 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP (wyciąg z ksiąg banku k. 27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych.

Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było w całości uzasadnione.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że pozwanego łączyła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (wcześniej (...) Bank S.A. z siedzibą we W.) umowa pożyczki w rachunku nr (...) zawarta w dniu 23 grudnia 2009 r. Pozwany nie kwestionował swojego zadłużenia wynikającego ze wskazanego tytułu, jak również wysokości tego zadłużenia.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c. - przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy (albo rzeczy oznaczonych co do gatunku), a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy (albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości).

W myśl art. 353 § 1 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Strony postępowania w umowie pożyczki w rachunku nr (...) oraz w załączonych do tej umowy tabelach oprocentowania konta dla osób fizycznych, określiły zasady udzielania pożyczki w opcji P., oprocentowanie pożyczki, w tym oprocentowania karnego oraz zasady wypowiedzania umowy. Powód przedstawił Sądowi wyciąg z ksiąg Banku, z którego wynikało, iż na dzień jego sporządzenia tj. 30 września 2014 r. należność główna wynikającego z łączącej strony umowy pożyczki wynosi 2.139,44 zł.

Pozwany nie zakwestionował istnienia i wysokości zobowiązania zaprzeczył również, aby jakkolwiek część należnego świadczenia została spełniona na rzecz powoda, albo że wysokość jego zobowiązania jest inna, niż to wykazał powód. W związku z powyższym Sąd uznał tę okoliczność za przyznaną przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c. Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego, Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu powyższej umowy pożyczki w rachunku nr (...) w dniu wniesienia pozwu wynosiło 2.139,44 zł.

Na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powoda o zasądzenie od dochodzonej pozwem kwoty 2.139,44 złotych odsetek umownych od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. - jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przypadku gdy wierzytelność jest oprocentowana według wyższej stopy, niż ustawowa, wierzyciel może dochodzić odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W wyciągu z ksiąg baku oprócz wskazania kwoty należności głównej wskazano, że od dnia następnego po dniu jego wystawienia tj. od dnia 1 października 2014 r. pozwanego obciążają dalsze odsetki obliczone od kwoty należności głównej 2.139,44 zł w wysokości 4- krotności stopy kredytu lombardowego NBP. Z łączącej strony umowy pożyczki z w rachunku nr (...) wynika, że kwestia oprocentowania pożyczki miała być uregulowana w tabeli oprocentowania konta dla osób fizycznych. Do akt sprawy załączono dwie tabele oprocentowania konta dla osób fizycznych z dnia 15 grudnia 2009 r. i z dnia 5 października 2014 r. W obu tych tabelach potwierdzono, że odsetki karne w przypadku przekroczenia salda dostępnego na rachunku przy umowach pożyczki w rachunku udzielonej w opcji P. wynosić będą 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Zatem strony w umowie przewidziały możliwość naliczenia odsetek umownych wynoszących czterokrotność stopy lombardowej NBP. Zasadność roszczenia o odsetki nie jest przy tym uzależniona od istnienia przesłanki winy po stronie zobowiązanego.

Wobec powyższego Sąd uwzględnił powództwo w całości zasądzając od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozewem należność w wysokości 2.139,44 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od 1 października 2014 r. do dnia zapłaty o czym orzeczono jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione.

Wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W chwili bowiem decydowania o rozłożeniu na raty, Sąd ma na względzie całe świadczenie wraz z narosłymi odsetkami za opóźnienie.

Sąd zważył, iż zastosowanie ww. art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia.

Zdaniem Sądu sytuacja finansowa pozwanego, nie uzasadnia rozłożenia zasądzonej w pozwie należności na raty. Pozwany wskazał, że prowadzi wspólne gospodarstwo wraz ze swoją konkubiną, której miesięczne wynagrodzenie wynosi 3.000 zł, a na utrzymaniu mają oni córkę. Sąd rozpoznając wniosek o rozłożenie na raty miał też na względzie miesięczny dochód jaki osiąga pozwany wynoszący 3.800 zł netto. Pozwany podnosił, że obecnie oprócz dochodzonej pozewem należności jest również zadłużony z innych tytułów na ok. 12.000 -13.000 zł i w związku z tym połowa jego wynagrodzenia będzie zajmowana przez komornika sądowego. W ocenie Sądu nawet, jeżeli wziąć pod uwagę fakt dokonywania przez komornika potrąceń z wynagrodzenia pozwanego to należy zauważyć, że dochodzona pozewem kwota nie jest znaczna, co daje podstawę do przyjęcia, iż pozwany jest zdolny spłacić swoje zadłużenie, co zresztą sam deklarował. Dodatkowo, jeżeli pozwany widzi potrzebę rozłożenia zasądzonej w pozwie należności na raty zawsze po uprawomocnieniu się wyroku może zwrócić się ze stosownym wnioskiem bezpośrednio do wierzyciela.

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości, a więc na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych kosztów procesu. Na zasądzone koszty składa się uiszczona przez niego opłata sądowa w wysokości 100 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz łączna kwota w wysokości 34,44 zł z tytułu kosztów sporządzenia przez notariusza poświadczenia za zgodność z oryginałem pełnomocnictw i wydruku z krs.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w sentencji.